

Основними напрямками інженерного благоустрою вибраних кварталів є: ліквідація фізично зношених і морально застарілих фондів, використання ділянок, що звільнилися, для розміщення нового житлового та культурно-побутового будівництва, влаштування спортивних та дитячих майданчиків, куточків для відпочинку і інших потреб, упорядкування функціонального зонування територій, створення скверів, поліпшення системи транспортних і пішохідних зв'язків населення з місцями застосування праці та зонами відпочинку.

Список використаних джерел

1. Благоустрій житлових мікрорайонів / О.Н. Ігнатов. Київ: "Будівельник", 1975. 72 с.
2. Реконструкція району (кварталу) міської забудови. Методичні вказівки / Н.Ю. Войко. Київ: КНУБА 2001. 48 с.
3. Проектування дощової каналізації. Методичні рекомендації / В.В. Леонтович. Київ: КНУБіА, 2000. 27 с.
4. "Київ". Енциклопедичний довідник / за ред. А.В. Кудрицького. Київ: "Головна редакція Радянської Енциклопедії", 1981. 736 с.
5. Оцінка впливу шкідливих викидів автотранспорту на атмосферне повітря в зоні житлової забудови. Методичні вказівки / В.Б. Солуха. Київ: КНУБА, 2000. 54 с.

Толстікова О.І.

магістрант

ВСП «Інститут інноваційної освіти КНУБА»

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

У сучасних умовах господарювання, які характеризуються постійними змінами через військові дії, фінансові кризи, високі темпи інфляції та інші нестабільні фактори, для підприємств особливо актуальним є питання підвищення ефективності їх діяльності. Це включає збільшення продуктивності праці, зниження витрат на ресурси, посилення конкурентоспроможності продукції та послуг, а також зміцнення фінансової стійкості та незалежності. Однак простого періодичного моніторингу показників ефективності вже недостатньо. В сучасних умовах підприємствам необхідно активно управляти ефективністю своєї діяльності, що передбачає інтеграцію ключових показників ефективності в стратегічне планування, а також розробку та реалізацію конкретних заходів для їх досягнення в поточному управлінні [1, с. 54].

Постійне зростання рівня невизначеності, як економічної, так і політичної, підвищує значення обґрунтування управлінських рішень. Особливо це стосується тих рішень, які потребують інвестицій, додаткових фінансових вкладень або використання внутрішніх резервів підприємства. Від якості таких управлінських рішень та від рівня управління залежить не тільки ефективність окремого підприємства, але й економічне становище галузі та країни в цілому. Погано продумані рішення можуть призвести до значних втрат, тоді як раціональні підходи сприяють зростанню ефективності і конкурентоспроможності.

Ефективність діяльності є однією з основних категорій ринкової економіки, що безпосередньо пов'язана з досягненням кінцевих цілей розвитку як окремих підприємств, так і всієї економічної системи. Вона пронизує всі етапи виробничого процесу та має вирішальне значення для оцінки результатів діяльності підприємства. Економічна ефективність діяльності в найзагальнішому вигляді визначається як кількісне співвідношення між отриманими результатами господарської діяльності та витратами на їх досягнення. В історичному контексті керівництво підприємств завжди цікавилось питанням оптимального співвідношення між витратами й результатами своєї діяльності, оскільки це є основою для підвищення прибутковості та забезпечення стійкого розвитку [2, с. 49].

Основна сутність проблеми підвищення ефективності виробництва чи надання послуг полягає у досягненні максимально можливого економічного результату за мінімально можливими витратами. Це стає основою для формування системи матеріально-структурних, функціональних і системних показників господарської діяльності підприємства. Згідно з економічною теорією, ефективність визначається як результативність процесу господарювання, виробничої системи або окремої форми організації діяльності [3, с. 115].

Підвищення ефективності є ключовим завданням для кожного підприємства, незалежно від його галузевої приналежності, регіональної специфіки або масштабів діяльності. Це завдання актуальне для будь-якого рівня управління економікою – від власників малих приватних підприємств до керівників великих корпорацій і держави в цілому. Проблема ефективності завжди займала важливе місце в економічній науці, оскільки вона визначає основні критерії розвитку та прогресу на кожному етапі функціонування підприємства.

Отже, підвищення економічної ефективності діяльності є пріоритетом для всіх суб'єктів господарювання. Воно дозволяє забезпечити стійке функціонування підприємства, підвищити його фінансову незалежність та конкурентоспроможність, а також сприяє досягненню стратегічних цілей.

У сучасних умовах економічної нестабільності цей аспект набуває ще

більшої важливості, оскільки допомагає підприємствам адаптуватися до змін і забезпечувати свою життєздатність в довгостроковій перспективі.

Список використаних джерел

1. Андрійчук В.Г. Теоретико-методологічне обґрунтування ефективності виробництва. Економіка АПК. 2005. № 5. С. 52–63.
2. Богданович О.Г. Аналіз ефективності діяльності підприємства на засадах узгодження інтересів груп економічного впливу. Маркетинг і менеджмент інновацій. 2012. № 1. С. 45–58.
3. Бойчик І.М. Економіка підприємства: навч. посіб. К.: Атіка, 2011. 528 с.

Трофимчук В.Р.

Гашук М.Ю.

Гринишин В.І.

магістранти

ВСП «Інститут інноваційної освіти КНУБА»

АНАЛІЗ ОСНОВНИХ ПІДХОДІВ ФОРМУВАННЯ МІСЬКОГО ПРОСТОРУ

Міський простір трактується як комплекс територіальної забудови та навколишнього простору, задля комфортного проживання та перебування людей. Оцінюючи формування міського простору необхідно, насамперед орієнтуватися на запит людей, на їх безпеку та задоволення їх потреб.

Відповідно до ДБН Б 2 212:2019 «Планування та забудова територій» організацію просторового планування міської території слід розподіляти на такі зони [1]:

- житлова зона (житлові будинки різного типу);
- сільськогосподарська зона;
- промислова зона (підприємства, фабрики);
- зона громадських закладів (садочки, школи, поліклініки, лікарні, торгові центри, будівлі побутового та комунального обслуговування, релігійні установи, тощо);
- ландшафтно-рекреаційні зони (парки, лісопарки);
- природоохоронні зони;
- історико-культурні зони;
- транспортна інфраструктура;
- зони спеціального призначення (установи органів державної влади, військові установи, в'язниці, тощо).